

да се минува съка година рѣдовно въ бюджета на Царството.

Чл. 13. Българский языкъ да бже официалния языкъ на Царството.

Чл. 14. Съка гражданска и политическа свобода да бже гарантирана. Така свободата на печата, на словото, на събранията, на публичнитѣ конференции за разискването на политически и обществени въпроси и пр., както личната свобода, неприкосновенността на жилищата и вѣроисповѣдната търпимостъ да бждатъ свободни.

Чл. 15. Градскитѣ и селскитѣ общини да си иматъ своитѣ съвѣти, за да управляватъ мѣстнитѣ дѣла независимо отъ правителственната администрация спорѣдъ единъ особенъ законъ.

### *За българската черкова.*

Чл. 1. Българската черкова да се вѣстанови както е била отъ старо вѣмѣ, т. е. автокефална и независима отъ всѣка друга черкова подъ наименование: *Българска православна черкова*.

Чл. 2. Българската православна черкова, като нѣма освѣтъ Исуса Христа за своя невидима глава, да има единъ патриархъ Българинъ за своя видима глава, който да се избира отъ Народното Събрание между членоветѣ на българското духовенство.

Чл. 3. Патриарха ще управлява съ единъ Синодъ, съставенъ отъ лица мѣрски и духовни, избрани отъ Народното Събрание.

Чл. 4. Правителството и Нар. Събрание ще назначатъ една комисия състояща отъ духовни и мѣрски лица, за да изработи особнигѣ закони, които се отнасятъ къмъ избиранieto на патриарха, на членоветѣ на Синода и тѣхнитѣ атрибути, както и къмъ управлението на черквата.

Тѣзи закони да бждатъ въ сичко съобразни съ началата и канонитѣ на вѣсточната православна Черква, и да се одобряватъ отъ Нар. Събрание и отъ Царското правителство.

Чл. 5. Патриаршеский прѣстолъ както и Синода да си иматъ винаги сѣдалището въ Столицата на Царството.